

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στην κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια ἐνιακόσα κι' ἑξή
κι' ὄλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κε φράγκα καλὶς τὸ χέρι.

Ὁκτώβρη τοῦ μηνὸς ἐβδόμη
καὶ νέοι βγήκαν Ἀστυνόμοι.

Ποῦντος ἐνιακόσα σὺν ἐξηνταένα
καὶ τοῦ φθιναπώρου τὰ συνειθισμένα.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον τὸ κατὰ μέστον ῥῥδων
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου κεῖται τώρα τὴν ὁδόν,
πῶναι δόξασις μεγάλης πολυτάραχος σταθμός,
'στην οἰκίαν Ἐμπειρικοῦ, δεκατέσσερ' ἀριθμός.

**Γράμμα τοῦ Φασουλῆ συγχαρητήριον
'στὸν Σάχη τῶν Περσῶν, μεγάλο Κύριο.**

Εἰς τὰς παρούσας συμφορὰς
μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς
μαθαίνω, φίλε Σάχη,
πῶς Σύνταγμα πραγματικὸν
τὸ κράτος τὸ Μοναρχικὸν
ἐντὸς ὀλίγου θᾶχρη.

Κλεινὸ Μεγαλειότατε
καὶ Σάχη κραταιότατε,
δὲν ξέρεις πῶς ἐχάρηκα γιὰ τοῦτο τὸ μαντάτο,
'μιλοῦσα καταμύναχος κι' ἐπήγαίν' ἄνω κάτω.

Ὅτι θὰ κἀνης Σύνταγμα δὲν τὸ λπιζα ποτέ μου,
Μεγαλειότατέ μου.

Γιὰ τὴν Περσίαν, Σάχη μου, δὲν ἔδινα λεφτό,
ἂν καὶ πολλὴν ἐκτίμησιν πρὸς τὴν ἀρχαίαν εἶχα,
πλὴν ὅταν αἶφνης ἔμαθα τὸ κάζο τῆς αὐτῆς
μέσ' ἀπὸ λόλον στόμα μου τὴν ἔχω σὰν μαστίχα.

Καὶ τὴν Περσίαν Σύνταγμα' στὸ μέλλον θὰ κοσμή
καὶ μέσ' ἀπὸ κράτος σου θὰ δροῦν ἐλεύθεροι θεσμοί,
κι' ἐκεῖ ποῦ σὺ βασιλεύεις καὶ μόνος ἐτυράννεις
ἐντὸς τῆς Τεχεράνης,
σήμερα κι' ἄλλοι Σάχηδες στὴ μέση θὰ φυτρώσουν
καὶ θὰ σὲ μπαγλαρώσουν.

Ἦτο καιρὸς νὰ φωτισθῆς,
περίλαμπρη Κορῶνα,
καὶ κάπως νὰ συνετισθῆς
σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα,
καὶ τὴν μεγάλην πρόδοον τοῦ κόσμου νὰ γνωρίσης
κι' ἐλεύθερον πολίτευμα' στοὺς Πέρσας νὰ χαρίσης.

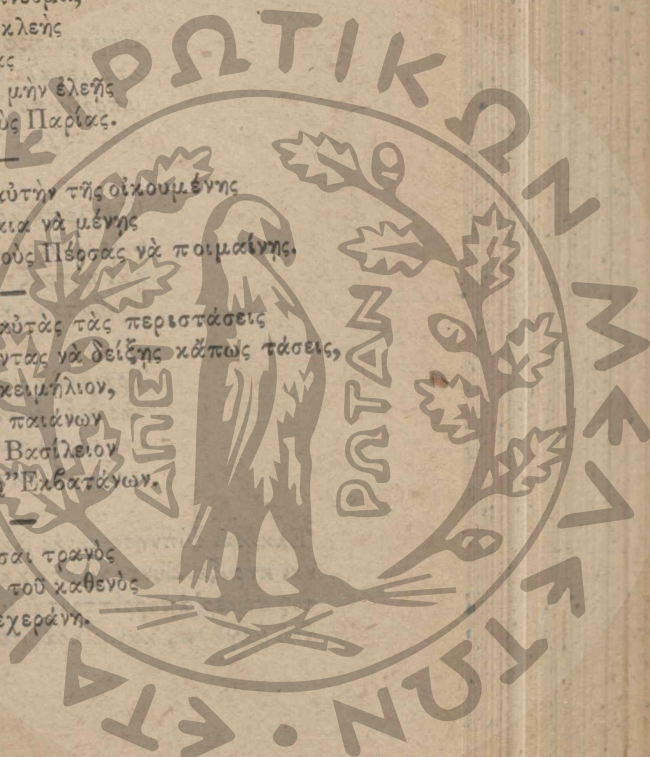
Καλὰ ποῦ τὸ κατὰ λαβες πῶς μ' ἐν σου μόνον νεῦμα
δὲν θὰ' μπορούν αἰῶνια νὰ κόβονται κεφάλια,
ἦτο καιρὸς νὰ πᾶς καὶ σὺ μὲ τοῦ συρμοῦ τὸ πνεῦμα
καὶ τῶν Περσῶν σου τὰ θερμὰ ν' ἀκούσης παρακάλα.

Ἦτο ντροπὴ σου, Σάχη μου, μέσα σ' αὐτὸ τὸ ρεῦμα,
ποῦ γύρω μας ἀφροκοπᾷ
καὶ πλημμυρίζει καὶ κτυπᾷ
παντοῦ μὲ νέον πνεῦμα,
ἐσὺ Μονάρχης εὐκλεῆς
μεγάλης ἱστορίας
ἀσπλάγχχνως νὰ μὴν ἐλεῆς
τοὺς Πέρσας τοὺς Παρίας.

Ἦτο ντροπὴ μέσ' ἀπὸ τὴν φορὰν αὐτὴν τῆς οἰκουμένης
ἐσὺ μὲ πολιτεύματα πάνταρχα νὰ μένης
καὶ σὰν ποιμὴν αὐταρχικὸς τοῦς Πέρσας νὰ ποιμαίνης.

Ἦτο καιρὸς, Μονάρχῃ μου, σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
πρὸς τοὺς θεσμοὺς τοὺς τρέχοντάς νὰ δείξης κάπως τάσεις,
καὶ σὺ, σέπτων καὶ μὴλων,
μετὰ λαμπρῶν παίωνων
νὰ δράμης στὴ Βασιλείαν
τῶν Σούσων κι' Ἐλδατάνων.

Τὼρ ἀναφάνεσαι τρανὸς
καὶ τοῦρχεται τοῦ καθενὸς
νὰ λθῇ' στὴν Τεχεράνη.

Καὶ ταπεινῶς γονυκλινῆς
πρὸ τῆς Κορώνης τῆς κλεινῆς
μὲ ρόδα νὰ τὴν ράνη.

Ἐκεῖνο ποῦλεχεν ποτέ,
Μονάρχῃ μου περικλυτέ:
εἷς ἔστω μόνον κοίρανος
καὶ βασιλεὺς καὶ τύραννος,
ἐκεῖν' ἢ ρῆσις ἢ λεπτή
παρήλθεν ἀνεπιστρεπτὴ
μὲ τὴν ἰσχὺν τῶν θρόνων
εἰς τὴν ροὴν τῶν χρόνων.

Πάρε Συντάγματα φωτιά,
καὶ μέσ' ἀπ' τὴν Περσίαν
ρίξε σπιθόβολη ματιά
καὶ μέσ' ἀπ' τὴν Ρωσσίαν.

Κι' ἐκεῖ Συντάγματα θά' δῃς καὶ Δούμαις καὶ θεσμοῦς
καὶ σάλους καὶ σεισμούς.
Ἐκεῖ κτυποῦν τὸν Στολυπὶν
ἡμέρα μεσημέρι,
κι' αὐτὸ στήν πλάσιν τὴν λοιπὴν
θανάτου ρίγος φέρει.

Κι' ὁ Τσάρος ὁ πλησιφάης, ποῦναι Μονάρχης πᾶν,
ὅλο ταξείδιον, Σάχη μου, χωρὶς νὰ θέλῃ κάνει,
καὶ φεύγει τὰ Παλάτια του καὶ τὰ μυθώδη πλούτη
καὶ τρέμει νάβγῃ στὴ στεριά γιὰτὶ βρωμᾷ μπαρούτι.

Ἄλλ' ὅμως σὺ μ' ἐμβρίθειαν, μὲ γνῶσιν καὶ σπουδὴν,
διάδοχε περίδοξε τοῦ Μουζαφέρ—Ἐδδίν,
τὸ σκέφθηκες πολὺ καλὰ
Συντάγματα νὰ δώσης,
προτοῦ μὲ κανενὸς Μουλᾶ
τὴν μπόμπα τὰ κορδύσης.

Διὸ καὶ σὲ συγχάιρομεν,
καὶ σύμπαντες γεραίρομεν
οἱ Μακρονομάχοι
τὸν γνωστικὸν τὸν Σάχη.

Σήμερα πέφτουν κολοσσοὶ
καὶ μεγαλεῖα τόσα...
μπράβο ποῦ φάνηκες καὶ σὺ
πῶς τάχεις τετρακόσα.

Ψάλλε τὸ κράτος τῶν Περσῶν,
φιλελευθέρᾳ Μοῦσᾳ,
καὶ κύτταξε μὲ φῶς πυρσῶν
Ἐκβάταν καὶ Σοῦσα.

Τραγοῦδα μὲ Πανὸς αὐλοῦς
τὰς δοξαμένους τὰς Αὐλάς,
καὶ φέγγε τώρα μὲ δαυλοῦς
νεκρῶν ἀνάκτων κεφαλᾶς.

Ἐλα καὶ ξύπνησε σκιαὶ Δαρειῶν δοξασμένων
καὶ κήρυξε Συντάγματα καὶ κλώτσα τυραννίας,
ποῦ σήμερ' ἀπορρίπτονται μετὰ πολλῶν ἐπαίνων
ἀπὸ μεγάλων καὶ μικρῶν τοῦ κόσμου δικνοίχας.

Κράζει σκιρτῶν ὁ Φασουλῆς,
ὁ πλήρης φαντασίας,
πρὸς τοὺς νεκροὺς τοὺς Βασιλεῖς
τῆς παλαιᾶς Περσίας:

Ἀναστηθῆτε σήμερα μὲ Φασουλῶν ἔπη
νὰ δῇτε τί πολίτευμα τὸ κράτος σας διέπει.
Ἄς ἔλθῃ κάθε κύριος, ἐν τυραννίᾳ δράσας,
καὶ πᾶσαν πρόδοον μισῶν,
νὰ δῇ τὸ κράτος τῶν Περσῶν
πῶς οἱ θεσμοὶ τὸ κυβερνοῦν τῆς παλαιᾶς ἐχθρᾶς σας.

Ποῦ κόσμος προαιώνιος;
ὦ Μοῦσα, ποῦ μὲ φέρνεις;
ποῦ τώρα κι' ὁ Μαρόνιος,
μὰ ποῦ κι' ὁ Τισσαφέρνης;

Ἐλα τὸ νέον Σύνταγμα καὶ σὺ νὰ δῇς, Ἀρτάβαζε,
ἔτω κι' ὁ Ξέρξης, ποῦ συχνὰ μὲ τὴν Ἑλλάδα τάβηξ.
Ἀρχαῖα τρόπαια τιμῆς
ἀκόμη ψάλλ' ἢ Σαλαμίς,
κι' ἀκόμη βλέπω στὰ νερά τριήρεις καὶ κιόρεις,
ὅπου τὰς κατεπόντισε θαλασσοπόρος Ἄρης.

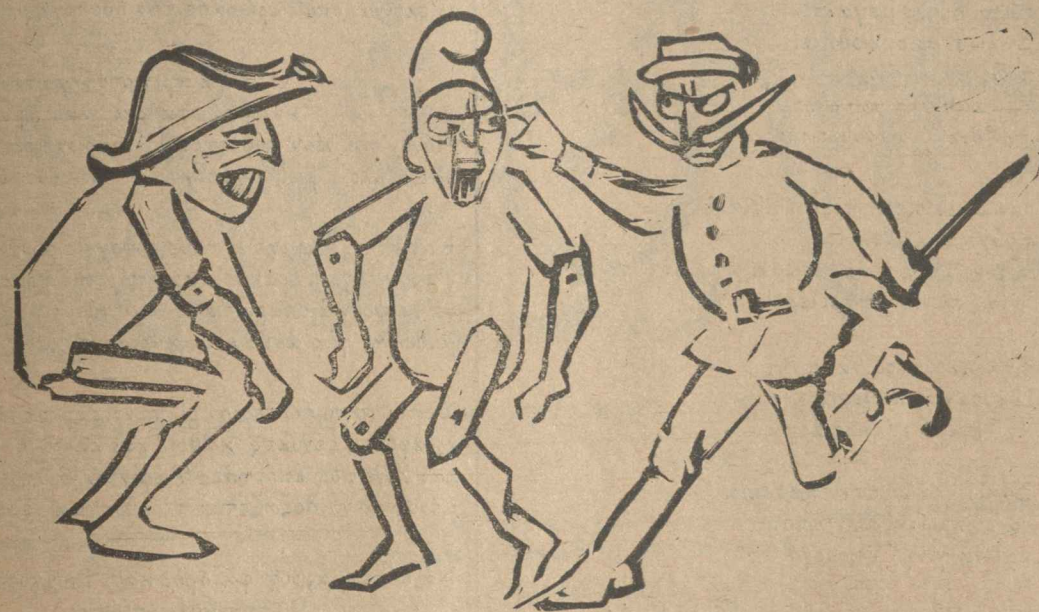
Ὅμως ἐμεῖς ἀπόγονοι τῶν Σαλαμινομάχων,
ποῦ τώρα μὲ κοσμοῦμεν τερπόμεθα βατράχων,
παρέχομεν τὸ Σύνταγμα, πολίτευμα σωτηρίου,
πρὸς τοὺς ἐνδόξους ἄλλοτε κατανυκτικηθέντας,
καὶ δείχνομεν ὑπόδειγμα τὸ μέγα Βουλευτήριον
μὲ τῶν Ρωμηῶν τοὺς ρήτορας τοὺς καταπαχυνθέντας.

Πρὸς τὸ δικό μας Σύνταγμα νὰ στρέψῃς, φίλε Σάχη,
χαρά στον ποῦ πολίτευμα σὰν τὸ δικό μας λάχῃ.
Τοῦτο τὸ δείχν' ὡς φάρμακον πρὸς τοὺς λαοὺς τῆς σφαίρας
καὶ στοὺς Μουζικούς τὸ δόσω τῆς φίλης συμπεθέρας,
καὶ πάντοτε τὸ συνιστῶ πρὸς ἕκαστον σατράπη,
ὅπουταν τρέφω δι' αὐτὸν ἐκτίμησιν κι' ἀγάπην.

Τοῦτο σήμερα συστήνω καὶ στὴν Σάχην, ἐπειδὴ
τῶν παλῶν Περσῶν τὸ κράτος τάχα ποῦσ' ἀπὸ παιδὶ,
ὅταν πῆγαινα πηδῶντας στὸ Σχολεῖο μὲ τὴν σάκκᾳ,
κι' ἄκουγα τὸν Ἀστυάγη καὶ τὸν Κύρο καὶ τὸν Σάκκα.

Πῶς τοὺς ἀγαποῦσα, Σάχη,
κι' ἦτο σκέψις μου μονάχῃ
ὁ μακρόχειρ Ἀρταξέρξης, πρῶτος ὅλων τῶν Περσῶν,
κι' ἀπεθαύμαζα πρὸ πάντων τῶν χειρῶν του τὸ προσόν,
κι' ἐφλεγόμην ἀπὸ φλόγας εὐγενοῦς ἐπιθυμίας
τῆς χερουκίας του νὰ κάνω μήπως καὶ γενῶ Ταμίχας.

Κι' ὁ διάσημος Δαρεῖος ἀληθῶς μὲ συνεχίνει
κι' ἢ Παρυσάτις ἐκείνη,
κι' ὁ νεώτερος ὁ Κύρος,
μέγας τῶν πολέμων ἦρως,
κι' ὁ Καμβύσης κι' οἱ λοιποί,
ποῦ δὲν εἰζευραν ἀκόμη
τὴν σημερινήν, τί θὰ πῇ
Σύνταγμα, θεσμοὶ καὶ κόμμα.

Ἐξ ἀγάπης ἐξαιρέτου κι' ἐκτίμησεως συγχρόνως
τοῦτο τὸ πολίτευμά μας σοῦ τὸ συνιστῶ σωφρόνως.

Τοῦτο, Σάχη μου, καὶ μόνον
γιὰ τὸ κράτος σου νὰ πάρῃς,
ἂν ποθῇς ἀπὸ τὸν Θρόνον
τῶν Περσῶν νὰ μὴ τουμπάρῃς.

Μὴ ζητήσης σ' ἄλλους τόπους, μήτε καὶ στὴν Ἑγγλιτέρα,
τὴ Ρωμάϊκον νὰ πάρῃς καὶ βλαστήμα με μιὰ μέρα.
Πάρε τῶν Ρωμηῶν τὸν χάρτην, πάρε τῶν Ρωμηῶν τὸν νόμον,
τὰς Βουλὰς, τὰς συζητήσεις,
καὶ στὰ μοῦτρα νὰ μὲ φτύσης
ἂν πρὸς τούτους αἰώνως δὲν διατελῇς εὐγνώμων.

Τοῦτο πάντοτε νὰ τῶχῃς γιὰ φαγὶ καὶ γιὰ προσφάγι,
ἂν καὶ σὺ νὰ γίνῃς θέλης ὅπως καὶ τὸν Ἀστυάγη,
καὶ νὰ δῇς μ' αὐτὸ χαίρι
καμμιὰ μέρα, κακομοίρη.

Τοῦτο τοῦτο σοῦ συστήνει μετ' ἐμοῦ κι' ὁ Περικλέτης,
κι' ἂν κεφάλις τώρα κόβῃς ὑψηλὸν αὐθαιρέτως,
μὲ τὸ Σύνταγμα, καὶ μὲν, πιθανὸν νὰ κόψουν ἄλλοι
τὸ δικό σου τὸ κεφάλι.

Χαῖρε, Σάχη... τραχὰ...
τί παγκόσμιος χαρά!
Ποῖα τέρφῃς κι' εὐφροσύνη!
πῶς ἐχάρ' ἢ Ρωμηροσύνη
μὲ τοὺς τόσους τῆς κηφῆνας,
κι' ὅλοι Πέρσαι τῆς Ἀθήνας,
ποῦ λουστάρουνε παπούτσια μὲ μπογιὰς καὶ μὲ βερνίκι,
τὰ καλὴν των ἀφῆκαν κι' εἶπαν δημοφώνως: νίκη.

Ἐνα λουστρὸ βρήκα Πέρση,
ποῦ τὸν ξέρω κι' ἀπὸ πέрсου.

Βρὲ βλακέντις, τοῦ λέω, βρὲ Παρία, βρὲ μαζέτα,
γιὰτὶ σκύβεις τὸ κεφάλι καὶ λουστάρεις στιβαλέτα;

Βρὲ δὲν ἔμαθες τοῦ λέω, Πέρση λουστρὸ στραβοκάνη,
Σύνταγμα σὰν τὸ δικό μας πῶς κι' ὁ Σάχης σας θὰ κάνῃ;
Γιατὶ κάθεσ' ἐδῶ πέρα σὰν Παρίας εὐτελής,
ἀφοῦ γρήγορ' ἀπολαύσεις θ' ἀπολαύσετε Βουλῆς;

Τόσα χρόνια, ποῦ μ' ἀνθρώπους συγχρωτίζεσ' ἐδῶ πέρα,
δὲν μ' πορεῖς νὰ νοιώσης, λέω,
πῶς κανένα τώρα κράτος εἰς τὸν κόσμον δὲν σημαίνει
δίχως Σύνταγμα δικό μας, δίχως τὴν δεδηλωμένη.

Ρίξε κάτω τὸ κασόνι
καὶ τὸν κόσμον, κουφακὸν,
πήγαινε νὰ τὸ κηρύτῃς.

Δεῖς κορδομα θρασὺ,
τώρα λέγεται καὶ σὺ
Συνταγματικὸς πολίτης.

Ρυπαρότητος ἱππότης,
στὰς Ἀθήνας ἔως ποτε
θὰ λουστάρεις παπούτσια;

Νέον πνεῦμα, κουανέδες,
Σύνταγμα μὲ καφενέδες,
μὲ τσιγάρα καὶ μαρκούτσια.

Τώρα θάχετε καὶ σεῖς τοῦ Συνταγματος τὰς νίκας,
τοὺς μεγάλους τοὺς ἀγῶνας
τῆς Ἑλλάς καὶ τῆς Κορδόνας,
καὶ τῆς φλόγας τῆς Μαρίκας.

Κάτω πλέον ή δουλεία,
 τώρα δόξης μεγαλεία.
 Σηκωθήτε, σηκωθήτε,
 πᾶνε τὰ κασόνια πιά,
 καὶ καθ' ὅλα μιμηθῆτε
 τὴν δίκην μας ἀνθρωπιά.

Ὅρσε τώρα στὸν Δαρεῖο, τῆς προόδου θιασῶται,
 ποῦχε τὴν ἀνοησία
 νὰ μὴ φέρῃ σὰν τὸν Σάχη τοὺς θεσμούς μας ἀπὸ τότε
 ὅσῃν πανάρχαιη Περσία.

Σήκω, λοῦστρο, νὰ γενῆς
 Παυσανίας εὐγενῆς
 καὶ κρεμανταλῆς ἀργός.

Σήκω τράβα' στὴν πατρίδα
 νὰ ξαπλώσῃς τὴν ἀρίδα
 καὶ νὰ γίνῃς Ὑπουργός.

Τέτοια τοῦπα, φίλε Σάχη καὶ φρενήρης ἐξορμᾷ
 ὁ στιλπνὸς ὑπήκοός σου καὶ μ' ἀσπάζεται θερμά.
 Μὰς καὶ μούτρε αὐτὸς στὸ στόμα, μὰς καὶ μούτρε ἐγὼ στὰ
 τὴν αὐγὴν τῆς εὐνομίας ἐωρτάσαμε σὰν φίλοι, [χείλην,
 καὶ ἐφωνάσαμε καὶ οἱ δὴ μὰς στὰ σοκάκια μεθυσμένοι:
 ζήτ' ὁ Σάχης τῆς Περσίας, ζήτω καὶ ἡ δεδηλωμένη.

Ἐγινήκαμε καὶ οἱ δὴ τῆς ἐσχάτης συμφορᾶς,
 σκούζαμε γιὰ λευθεριάς,
 ρίχναμε καὶ κουμπουριάς,
 ὁ δὲ λοῦστρος τῶν θεσμῶν ἐκμανεῖς ἐκ τῆς χαρᾶς
 τὸ κασόνι του τσακίζει στὸ δικό μου τὸ κεφάλι
 μὲ μπογιατὶς καὶ μὲ βερνίκια, καὶ ἀπ' ἐδῶ πηγαίνουν καὶ ἄλλοι.

Χωροφύλαξ εὐσταλῆς καὶ ὁ πολίτης Φασουλῆς.

X.— Ποῦ πᾶς;

Φ.— Δὲν πάω πουθενά....

X.— Τί λές, βρε ξυλοχέρη;

Φ.— Φέρομαι καταμόναχος ὅπου τὸ φέρον φέρει.

X.— Μὴ μές' στὰ μάτια μὲ κυττᾶς.. τὰ κοῦς; δὲν σ' ἐπιτρέπω..

Φ.— Καὶ δὲν μοῦ λές παρακαλῶ ποῦ θέλεις νὰ σὲ βλέπω;

X.— Μωρὲ μὴν εἶσαι Βούλγαρος, φονιᾶς ἢ λωποδύτης;

Φ.— Ἐγὼ φιλελεύθερος τῶν Ἀθηνῶν πολίτης,

καὶ ἐμμέτρως κλαίω συμφορὰς τοῦ κράτους ἀνηκέστους..

X.— Τί κάνεις;

Φ.— Στίχους μολοσσούς, σπονδαίους, ἀναπαίστους,

καὶ στάσου σὲ παρακαλῶ, καὶ μὴ μὲ πιάνῃς ἔτσι..

X.— Ἐσ' εἶσαι ποῦ δὲν ἄφησες μιὰ κότα σὲ κοτέτσι;

Φ.— Γιὰ μένα πάντα λειτουργοὺν οἱ νόμοι καθεστῶτες

καὶ ἀπόσπασμα δὲν ἔγινε νὰ ρίχνωμαι σὲ κόταις.

X.— Δὲν ξέρεις πῶς τὸ σύστημα τῶν Ἀστυνόμων ἔλλαξε;

Φ.— Τὸ ξέρω, καὶ ἡ πατρίς γι' αὐτὸ περιχαρὴς ἡλλάλαξε.

Ἐέρω πῶς χωροφύλακες, γινηκαν Ἀστυνόμοι
 καὶ ἐγὼ μὲ τούτους συμφωνῶ καὶ ἄλλη δὲν ἔχω γνώμη.
 Κι' ἔλα, κύρ Χωροφύλακα, νὰ μάθῃς ἀπὸ μένα
 πῶς θ' ἀνχλάμψουν σήμερον καὶ θάβγουνε στὰ φόρα
 λογῆς λογῆς ἐγκλήματα, πρὸ χρόνων ξεχασμένα,
 μ' αὐτὸ τὸ νέον σύστημα, καὶ θ' ἀναπνεύσῃ ἡ χώρα.

Καὶ τῶν ψωμάδων τὴν σφαγὴν δὲν λησμονῶ καὶ τᾶλλα,
 καὶ τὸν μπακάλην τὸν γνωστὸ κανεῖς δὲν τὸν λησμονῆσε,
 καὶ ἂν σήμερον τὸν εὕρισκαν ἀπάνω στὴν κρεμάλα
 βεβχίως δὲν θὰ λέγατε καὶ σεῖς πῶς αὐτοκτόνησε,

ἀλλὰ χωρὶς ἐνέργεια θὰ βρίσκατε μεγάλη
 καὶ ἐκεῖνον ὁποῦ κρέμασε τὸν δυστυχῆ μπακάλην.

Ὅλα τὰ πρὶν συστήματα
 καὶ βράστα καὶ βλαστήματα.

Μόνον' στὸ νέον σύστημα Πινδάρων πρέπουσι στίχοι
 καὶ μ' ὅλους βάζω στοίχημα πῶς τοῦτο θὰ πετύχη.

Καὶ' στοὺς Ρωμηοὺς τοὺς εὐτυχεῖς φωνάζω νύκτα μέρα
 ν' ἀνοίγουνε παράθυρα καὶ πόρταις πέρα πέρα,
 νὰ λείψουν ἀμπαρώματα καὶ τόσαι προφυλάξεις,
 μυθώδης γὰρ ἀσφάλεια κυριαρχεῖ καὶ τάξις.

Σὲ τοῦτο τὸ σωτήριο οἱ πάντες ἐμπιστεύονται
 καὶ ἀφόβως ξενοκτᾷ καθεὶς καὶ κάνει τὸν γεναῖο,
 καὶ λένε πῶς ἐπίτηδες θ' ἀφίνουν νὰ ληστεύονται
 μόνο γιὰ νὰ δοξάζεται τὸ σύστημα τὸ νέο.

Νὰ σύστημα, βοᾷ παιδρὸς κάθε Ρωμηὸς πολίτης,
 Ἀστυνομία πρώτης,
 κανέναν πιά δὲν φαίνεται γελοῖος λωποδύτης,
 μήτε χασισοπότης.

Καὶ τὰ κοτέτσια καθενὸς
 πληθαίνουν καθημερινῶς,
 καὶ ἔχουν οἱ νοικοκύρδες μεγάλη στενοχώρια
 γιὰτὶ παραπληθύνανε καὶ κόταις καὶ κοκρία,
 καὶ δέονται γονυπετεῖς πρὸ καθενὸς φρουροῦ
 γιὰ νὰ τοὺς βρῇ κλεφτοκοτᾶ καὶ κλεφτοκοκοροῦ.

Ἐέρω μ' αὐτὸ τὸ σύστημα πῶς κόσμος θὰ σαστίσῃ
 καὶ ἀπὸ πολλὴν ἀσφάλειαν τὸ κράτος θὰ μπουκτίσῃ.
 Ἐέρω πῶς ἔγινε καὶ σὺ καινούριος Ἀστυνόμος,
 πῶς θὰ μιλήσῃς μὲ τὸ καλὸ,
 ἐν τούτοις, σὲ παρακαλῶ,
 μὴ στρίβῃς τὸ μουστάκι σου, γιὰτὶ μὲ πιάνει τρόμος.

Φύγε, κύρ χωροφύλακα, μὴ μὲ καταδιώκῃς,
 ἂν θέλῃς νὰ γεραίρεσαι καὶ σὺ καὶ ὁ Θεοτόκης.

X.— Μ' αὐτὸ τὸ νέον σύστημα σὲ συλλαμβάνω τώρα
 καὶ τράβα' στὴν Διεύθυνσι γιὰ νὰ μὴ φῇς σπαλιεῖς.

Φ.— Μὴ δεῖρῃς, σὲ παρακαλῶ, καὶ ἐμὲ τὸν λογομάχο.

X.— Ἀμμ' τοῦτα τὰ φιλότιμα γιὰτὶ θαρρεῖς πῶς τάχῃ;

Φ.— Τῆς νᾶς βελτιώσεως μιροῖμαι τὸ ξύλο.

X.— Πρέπει δραστηριότητα νὰ δείξουμε καὶ ζῆλο.

Φ.— Καὶ βρέθηκε στὴ ράχη μου νὰ κάνῃς τὸν δραστήριο.

X.— Περιδρομος, ζωντόβολο, καὶ μὰς' στὸ κρατητήριον.

Φ.— Δραστηριότης μουστακίων ἀγρίων ἀπειλεῖται

καὶ ἀπὸ τὸ νέον σύστημα γλυτώστε με, πολῖται.

(Ὁ Φασουλῆς ἀπαιγεται χωρὶς νὰ ξέρῃ γιὰντὰ,
 καὶ ὁ Περικλῆς ὁμασκαρᾷ, ποῦ τὸν ξυλίζει πάντα,
 βλέπει ψυχρὸς τὴν ξαφνικὴν τοῦ φίλου συφορέαν
 καὶ γιὰ τὸ νέον σύστημα λιγόνεσαι στὰ γέλια.)

Ἄς πέσῃ δάκρυ μὰς πικρὸ
 τοῦ Χριστομάου τὸν νεκρὸ,
 σὲ μιὰ μεγάλη κορυφῇ, ποῦ λάμπει χιονισμένη,
 καὶ πάντα καλλιστέφκῃ στὴ μνήμην μας θὰ μένῃ.

Λευκὴ παρθέν' στὸν σοφὸ κλαμμένα μάτια ρίχνει
 καὶ στρώνωντας ἑλῆξ κλαδιά
 ὅτῃς Ἐπιστήμης τὰ παιδιὰ
 τὸν δάσκαλό τους δείχνει.